

Scrisori cu vise

Pierderea de identitate legată de pierderea unei context cunoscut, e problema celor mai mulți emigranți. Nu se pot integra într-un context nou și nu se pot întoarce la contextul pe care l-au părăsit. Trăiesc izolați, în familii sau enclave etnice. În primii ani de emigrare cei mai mulți scriu permanent scrisori sau telefonează *acasă*. *Acasă* este locul în care s-au născut și nu cel în care trăiesc. Au permanent nostalgia de a se întoarce *acasă*.

În 2001 (anul emigrării mele) când am ajuns la Köln, am învățat germana scriindu-mi scrisori. Am scris despre vise pe care le-am avut, despre oameni pe care îi cunosc, despre peregrinările mele prin lume; un fel de jurnal pentru a exersa o limbă străină. Scriam în română și traduceam în germană. Uneori am pictat peste foile scrise și schițele le-am prelucrat pe laptop în proiecte pentru imagini viitoare. Așa s-au născut peste 50 de printuri experimentale. Așa s-a născut o carte și o lucrare video. Așa s-a născut un exercițiu de meditație. Așa am învățat să trăiesc autonom.

Nu amestec reperele din contexte diferite și totuși nu depind de confirmări exterioare. *Acasă* este realitatea, este locul în care sunt.

Text: Dana Fabini